Het LOON DER HEBZUCHT

door

HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN
ERIC DE NOORMAN

Inleiding

Het besluit van Eric de Noorman, genomen op het eiland Harragh, alles op alles te zetten om de weg te vinden naar het „Land van Beloften" voert hem en een kleine groep getrouwen — na talrijke, spannende avonturen — in het geheimzinnige „Land van de Witte Mannen".

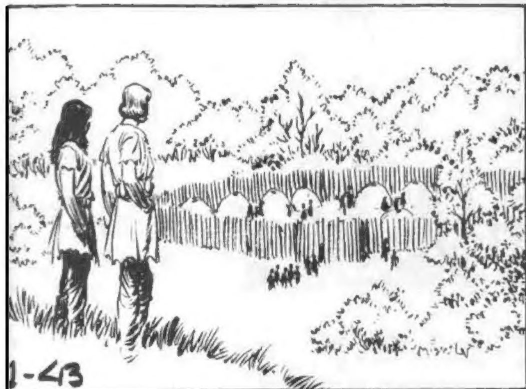
Zij ontdekken daar tot hun verbazing een zuiver Keltische grafheuvel, welke de offerplaats blijkt te zijn van in het wit geklede, vreemde mannen . . .

Svein Langtand beleeft een vreemd avontuur als hij, ongemerkt terechtgekomen in de grafheuvel, daar onverwacht gezelschap krijgt van een meisje, dat door de Witte Mannen is aangewezen om geofferd te worden voor hun Grote Geest. Het meisje is de bruid van Mohaka, die aan het hoofd staat van een stam welke woont in het land dat Eric zo rusteloos najaagt: het „Land van Beloften".

Uiteindelijk bereikt Eric zijn doel, maar niet dan na gewikkeld te zijn geworden in tal van angstige avonturen, waarbij Mohaka, Conall en Brigit, Conall's dochter, leidende rollen vervullen.

Mohaka zou graag willen dat Eric, met wie hij vriendschap heeft gesloten, blijft wonen in het „Land van Beloften". Hoe graag hij ook zou willen, Eric kan dit voorstel niet aannemen omdat hij voelt dat hij terug moet keren naar Noorwegen, waar Koning Erwin, zijn zoon, de scepter zwaait . . .

Het loon der hebzucht

Twee gestalten treden uit de schaduw van het woud en slaan een ogenblik zwijgend de bedrijvigheid in de kleine ompaalde nederzetting gade. De een is een forse blonde man; de andere een roodhuidige jonge krijger. 'Ik dank je voor de vriendschap welke jij mij gegeven hebt, mijn broeder Mohaka,' zegt Eric. 'Ik dank je voor je gastvrijheid, je hulpvaardigheid en voor... de kostbare schatten welke jij ons schonk. Jij kent – gelukkig wellicht – de enorme waarde niet van het goud en edele gesteenten, maar als ik met mijn vrouw en gezelschap terugkom en hier in deze prachtige nieuwe wereld een bestaan opbouw, breng ik die dingen mee welke voor jou en je volk wél van waarde zijn; ijzeren werktuigen om het land te bebouwen, gersten en roggezaden, scherpe bijlen om bomen om te hakken en huizen te bouwen; wie weet zelfs runderen en paarden... Alles betaald met jouw goud, Mohaka.' De jonge gebronsde krijger glimlacht. 'Mohaka begrijpt je niet, oh Noorman, maar het is goed zoals jij zegt. Mohaka zal wachten tot je terugkeert, maar als je dat wat de grote gehorende krijger "een schuit" noemt, wilt bouwen, vóór de witte koude onze adem doet roken, zal je spoedig van hier moeten gaan. De tocht naar de rivier welke naar het oosten stroomt duurt vele, vele dagen. Mohaka weet niet welke volken er zo ver buiten zijn jachtgronden wonen. Mogelijk zijn ze vijandig, men moet daarmee rekenen.' Eric knikt en in de volgende dagen wordt alles voor het vertrek gereed gemaakt. Inwendig spijt het de Noorman dat Mohaka's verspieders hoegenaamd niets over Ragnar de Rode kunnen ontdekken; het zou gemakkelijker geweest zijn bij Ragnar aan boord te stappen, maar met de hulp van de handvol overgebleven krijgers uit de Keltische nederzetting zal Cendrach er wel in slagen een stevige boot te bouwen. Het afscheid van Mohaka is meer een 'tot weerziens' dan een vaarwel, en opgewekt wordt de lange tocht naar de veelbesproken rivier naar het oosten aanvaard. Op de hielen van de vijf uitgezochte krijgers die Mohaka hem als verspieders en jagers heeft meegegeven, beent Svein Langtand blijmoedig voort onder een enorm in leder gewikkeld pak. 'Kijk niet zo benauwd, Noorman,' snuift hij, haast dubbel buigend onder de last. 'Alles wat ik dragen kan is van mij, heb je gezegd. Ik loop er net over te denken, om er nog maar een pakkie edelstenen bij te nemen, zogezegd. Ik word lopend rijk en dat is me nog nóóit overkomen.' 'Iemand die zo zwaar beladen is, struikelt wel makkelijk, Sveintje', grijnst Eric. 'En dat zou jammer zijn, want dan was je alles in één klap kwijt.' Maar achter zijn luchtige toon verbergt de Noorman de bezorgdheid om zijn vriend, die niet slechts létterlijk maar ook figuurlijk zijn evenwicht schijnt kwijt te raken onder de gouden last...

Ik ben benieuwd hoelang hij dat nog uithoudt, peinst Eric, terwijl hij de voortzwoegende Svein gadeslaat. Maar de reusachtige Sakser schijnt onvermoeibaar en de eerste dag gebeurt er niets. Ze slaan een kamp op langs een beek en voor zonsopgang zetten ze de reis weer voort. Het zweet parelt Svein op het voorhoofd en tegen de middag laat hij zich hijgend op de grond zakken. 'Wacht nou toch eens even, Noorman,' gromt hij. 'Je geeft een mens gewoon geen tijd om op adem te komen.' 'Wat nu, Sveintje,' zegt Eric onschuldig. 'Voel je je niet goed? De anderen hebben toch ook nergens last van?' 'Jawel... eh... Maar die hebben niet zo'n zwaar pak als ik,' steunt Svein, die wel voelt waar het heen gaat. 'Als ik nou even uit kan rusten gaat het wel weer.' 'Niets daarvan,' zegt Eric streng. 'Op die manier zijn we over drie weken nog niet waar we wezen moeten. We zullen dat pak van jou in vieren delen.' 'Dat is gemeen hoor, Noorman, dat valt me van je tegen,' jammert de lange Sakser verongelijkt. 'Dan heb ik zogezegd al die tijd voor niks met een kreukel in m'n rug gelopen.' 'Stel je voor dat we aangevallen worden, dan kan je niet eens meevechten,' gaat Eric voort. Dit argument maakt indruk en als de Noorman zijn vriend dan lachend verzekert, dat hij zijn hele pak houden mag, geeft Svein zich gewonnen. Langs smalle wildpaadjes zoeken zij hun weg verder en verder naar het oosten, en tegen de avond bereiken zij een kleine opening in het woud, waar zij de puinhopen van een nederzetting ontwaren. 'Sjonge Noorman,' mompelt Svein, 'laten we hier vannacht blijven, dan kan ik eens rustig in dat puin rondscharrelen. Misschien vinden we hier nog wel méér goud...'

Ze komen overeen op deze enigszins beschutte plaats een kamp voor de nacht op te slaan. De Mohaka-krijgers gaan er op uit om te jagen en komen na verloop van tijd beladen met buit terug. Svein is op zoek gegaan naar nog meer schatten maar kan tot zijn teleurstelling niets vinden. Nadat zij bij het kampvuur hun maal hebben genuttigd heeft Eric de vervallen nederzetting nog eens goed bekeken. 'Zijn er nog meer van deze ruïnes hier in dit land?' vraagt hij aan Nahenah, de aanvoerder der Mohaka-krijgers. De man knikt. 'Velen! Volgens de overlevering behoorde dit gebied aan het vreemde heersers-volk dat over zee was gekomen. Het was een groot rijk dat zich uitstrekte tot aan de zee.' Nahenah port nadenkelijk in het vuur; dan ineens zegt hij tot Erics grote verbazing zonder ook maar een spier van zijn gelaat te vertrekken of van houding te veranderen: 'Wees voorzichtig, verroer je niet. Let op mij en doe zoals ik... Ogen begluren ons vanuit de struiken.'

Het kost Eric enige zelfbeheersing, om zich zonder meer aan Nahenahs raad te houden en niets te laten merken. Zelfs zijn scherpe oren hebben geen enkel verdacht geluid vernomen. Zijn verbazing over de volkomen geruisloosheid, waarmee hun bespieders zijn opgetreden, vermengt zich met bewondering voor Nahenahs opmerkingsgave en koelbloedige onbewogenheid. Svein en de anderen zijn zich blijkbaar ook van iets bewust. Eric vertelt hun op onopvallende wijze wat er aan de hand is, er meteen nadrukkelijk bijvoegend, rustig te blijven. Maar dit is niet naar Sveins zin. 'Wat is me dat nu?' bromt hij nijdig. 'Ik heb er niets mee op, een pijl in mijn rug te krijgen, zonder dat ik weet van wie die komt!' Eric bezweert hem, geen ondoordachte dingen te doen en zich naar de aanwijzingen van Nahenah te voegen. 'Die oude vos weet beter dan wij, hoe je de zaken hier moet aanpakken,' dringt hij aan. 'Laat het maar gerust aan hem over.' Nauwelijks heeft de Noorman deze woorden gesproken, of een onbekende stem roept hun toe: 'De vreemde krijgers mogen zeggen wat hen hierheen voert!' Totaal overrompeld kijken de mannen verschrikt op. Alleen Nahenah is geluidloos overeind gesprongen. Tegelijkertijd zijn er tot grenzeloze verbazing van Eric, die niet het minste gerucht heeft vernomen, twee gestalten verschenen. De ene staat boven op een afgebrokkeld stuk muur en de andere er vlak achter. Svein gromt strijdlustig, maar Nahenah zegt: 'De grote krijger moet niets doen. Laat het aan Nahenah over.' En rustig vervolgt hij: 'Weet, dat wij aan alle kanten omsingeld zijn.'

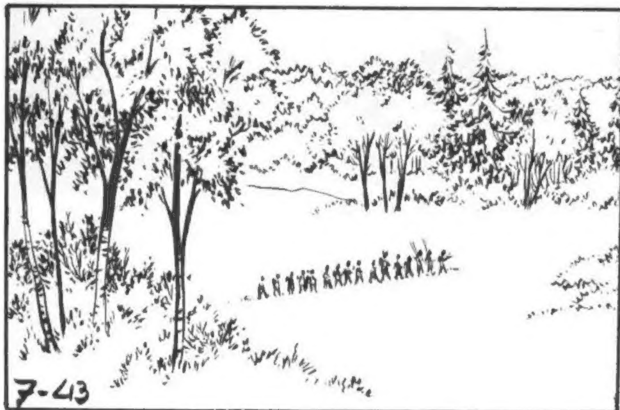

De vreemde krijgers komen naderbij en dan haalt Nahenah eensklaps een smalle uit witte schelpen bestaande band tevoorschijn. Hij houdt deze omhoog en zegt: 'Vrede! Wij zijn op doorreis en verheugen ons over deze ontmoeting met de vreemde krijgers. Wellicht kunnen zij ons mededelen, waar de grote rivier te vinden is, die naar het zoute water stroomt.' Hierop treden drie krijgers naar voren. Een van hen, vermoedelijk de aanvoerder, wijst op zichzelf en zegt: 'Masois krijgers zullen de weg naar de brede stroom tonen. Roken wij eerst de pijp-des verbonds.' Eric heeft van dit alles niets begrepen, maar de betekenis wordt hem weldra duidelijk. Masoi haalt uit een lederen zakje een vreemdsoortig klein bekertje met een tuit er aan, waarin hij fijne bruine korrels doet. Inmiddels heeft Nahenah uit het vuur een brandende tak gehaald, waarmee hij de bruine korrels doet branden. Dan gaan ze zitten en tot groot afgrijzen van de Noren beginnen ze dikke blauwachtige wolken uit te puffen. Eric schrikt, als Masoi ook hem de pijp overrijkt. Hij weet amper hoe hij het ding moet hanteren, maar wil zich toch niet laten kennen. Hij vermant zich en zuigt er aan, wat hem prompt een enorme hoestbui bezorgt. De rook, die in zijn keel dringt, doet hem haast stikken en Svein, die het met grote ogen aanziet, zegt met een ietwat benepen stem: 'Wat zie je opeens bleek, Noorman?' Eric houdt zich goed, maar geeft toch de pijp gauw weer aan Masoi terug. Hij merkt op, dat de gezichten van de krijgers onbewogen blijven, al komt het hem voor, dat er in Nahenahs ogen een klein spotlichtje twinkelt. Hoewel het blijkbaar niet de bedoeling is, neemt Masoi beleefd de pijp weer aan en geeft hem aan de verbouwereerde Svein door. Maar de lange Sakser raakt hierdoor buiten zichzelf. Hij staat op en wijkt achteruit. Hevig ontsteld roept hij: 'Néé hoor; IK niet! Ik moet dat niet?! Ik heb geen zin om van binnen in brand te vliegen. Dat kan nóóit goed zijn voor een mens.' Eric ziet hoe de houding van alle krijgers verandert. Hun vriendelijkheid lijkt op slag verdwenen. Zelfs Nahenah kijkt boos, en de Noorman beseft dat de dingen een verkeerde wending dreigen te nemen...

Het wordt hoog tijd, het heft in handen te nemen. Eric grist de pijp uit Masois hand en duwt hem Svein onder de neus. 'Hier, stop dat ding in je gezicht! We hebben het allemaal gedaan, zelfs oude Cendrach. Je bent toch geen klein kind! Het kost ons allen de kop, als je het niet doet.' 'Zo,' pruttelt Svein tegen, 'dat wil ik weleens zien. Dan vechten we er maar om, daar ben ik niet te beroerd voor.' 'Nou, dan zul je maar kort plezier hebben van al je schatten,' zegt de Noorman listig en dit argument maakt indruk op de reus. Met onbewogen gelaat hebben de krijgers dit tafereel gadegeslagen, maar uit hun houding blijkt, dat ze er toch wel iets van begrijpen. 'Wel,' steunt Svein, die dit zo ongeveer wel de grootste heldendaad van zijn leven vindt, 'als het moet, dan moét het. Hou me vast, Noorman!' Met een vies-vertrokken gezicht steekt hij de pijp tussen zijn vervaarlijke voortanden... Het volgend ogenblik lijkt het alsof er een ontploffing plaats vindt. De lange Sakser hoest en proest, hij hapt naar adem en tranen dringen hem in de door rook verblinde ogen... Zijn helm is haast van zijn schedel gegleden, maar hij hééft het volbracht... Eric kan zijn lachen haast niet houden. Onverstoorbaar komt Masoi nu naar voren en legt zijn handen op de schouders van Svein, die er miezerig bij staat. 'Hau,' zegt de hoofdman, 'het is wel! De grote krijger heeft de pijp des verbonds gerookt.' 'Wat het is, is het,' snuffelt Svein. 'Maar 't zal me niet gauw weer overkomen. En wijs me nu maar gauw de rivier, want anders zal IK eens voor een of andere rookwolk zorgen.'

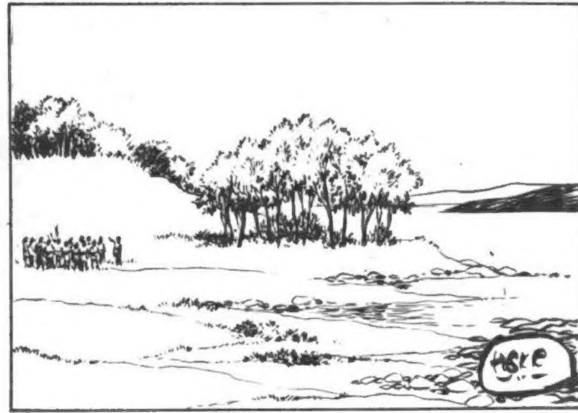

Masoi heeft enkele van zijn krijgers uitgezocht en wendt zich tot Eric. 'De bleke krijgers mogen mij volgen. Masoi zal hen bij de grote stroom brengen.' Svein is intussen weer van de narigheid bekomen en zonder verdere moeilijkheden begeven allen zich op weg. Na enige dagen dringt het geluid van stromend water af en toe van verre tot hen door. Het duurt dan ook niet lang meer, of ze staan aan de oever van een brede rivier met vele stroomversnellingen. In woeste vaart bruist het water hen voorbij. Masoi wijst over het water. 'Daar ginds is het dorp van Masoi en zijn krijgers. Wij zullen naar de overzijde gaan.' 'Moeten we daar over?' roept Svein, met een bedenkelijk gezicht naar de kolkende watermassa kijkend.

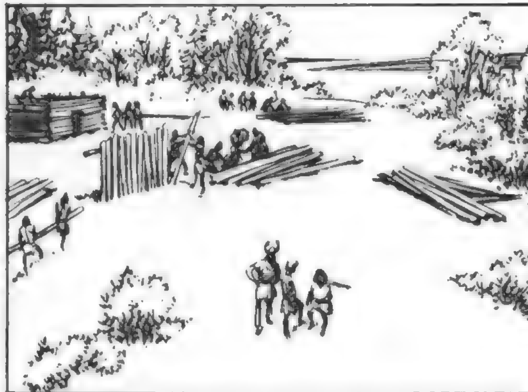

De Noorman wendt zich tot Masoi. 'Wij hoeven niet naar de overzijde te gaan. Het is onze bedoeling, hier een boot te bouwen om daarmee het grote zoute water te bereiken. Denkt Masoi, dat dit mogelijk is?' De hoofdman knikt. 'Het zal zijn zoals de bleke mannen het wensen, maar zij zullen dan nog verder gaan met de stroom mee, in de richting van het grote zoute water,' wijst hij. Eric bedankt Masoi voor de hulp en het verblijf op zijn grondgebied en dan vervolgen zij elk hun eigen weg. Eric en zijn troepje trekken met Nahenah en de vier krijgers langs de beboste oevers verder stroomafwaarts. Cendrach stelt voor te trachten, zo ver mogelijk naar de monding van de rivier te komen. 'Het is waarschijnlijk, dat daar niet zoveel stroomversnellingen meer zijn en de rivier er dus kalmer is,' zegt de oude scheepsbouwer. Inderdaad wordt de stroming gaandeweg minder woest en ook verbreedt de rivier zich meer. Na enkele dagen bemerken ze, dat het bos langzamerhand verder van de oever terugwijkt. Dan opeens komen ze bij een plaats, waar zich een kleine vlakte tussen het water en het bos heeft gevormd. Een soort landtong steekt ver in de rivier naar voren. 'Dit is een prachtige plek om een boot te bouwen,' roept Cendrach uit.

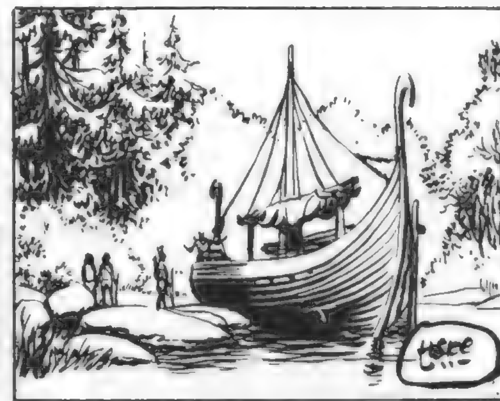

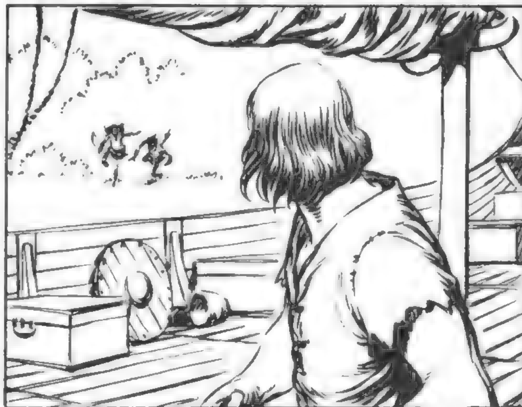
Allen zijn het er over eens, dat ze geen betere plaats hadden kunnen treffen. Daar het maken van een goede, zeewaardige boot niet in 'n paar dagen is bekeken, moet er allereerst voor een degelijk onderkomen worden gezorgd. Eric is van mening, dat dit het beste op de hoge, vooruitstekende landtong kan gebeuren. 'We hebben daar een goed uitzicht over de hele omgeving en geen last van het water.' Nahenah is het met hem eens. Hoewel zij geen vrees voor Masois krijgers hoeven te hebben, raadt hij de Noorman toch aan, een palissade om het bouwwerk te maken. Dat is goed, knikt Eric dadelijk, al was het maar als afweer tegen beren of andere wilde dieren. Hij voelt er evenwel niets voor, zijn bivak op te slaan in zo'n armelijke hut van olmenbast als waarin de bewoners van dit land leven. Het zal een stevige Noorse blokhut worden! Eric geeft daartoe opdracht aan zijn beide Noren Toke en Lars en op hun aanwijzingen beginnen de Keltische krijgers met het omkappen van bomen. Met grote belangstelling kijken Nahenah en zijn mannen naar de voor hen vreemde manier van bouwen. Ook zij moeten echter aan de slag. Er moet voedsel komen en met enkelen van zijn krijgers gaat Nahenah op jacht. Als Eric bezig is, met Cendrach de beste plaats te bespreken om het schip te bouwen, komt een der bronskleurige krijgers op hem toe. 'Nahenah zegt, jij, broeder moet komen,' hijgt de man. 'Op 'n halve dagreis van hier ligt in een kreek een grote geribbelde kano!'

Ogenblikkelijk gaan Eric en Svein met de verspieder mee. Nadat ze geruime tijd in noordelijke richting gelopen hebben, voegt Nahenah zich bij hen met de andere krijgers. 'Wij hebben de vreemde kano niet uit het oog verloren,' vertelt hij, 'maar er zijn geen krijgers bij.' Voorzichtig nadert het troepje en dan ligt daar voor hen in een kleine, beschutte inham... een levensgrote Noorse Drakkar! Verbouwereerd komen ze iets dichterbij, maar alles blijft stil. Er is geen teken van leven te bespeuren! 'Heb je de omgeving ook doorzocht?' vraagt Eric aan Nahenah. 'Nee,' is het antwoord, 'daarvoor was geen gelegenheid: eerst wilden wij je berichten.' Svein vertrouwt het maar half. 'Het is wel wat erg stil,' moppert hij, 'eigenaardig stil zogezegd. Dat deugt niet.' Eric bekijkt de Drakkar en mompelt: 'Een mooie schuit; het lijkt wel wat op een van Ragnars snelzeilers. Dat zou een meevaller zijn!' Zonder nog langer te aarzelen, gaat de Noorman er op af. 'Oheéééé,' roept hij, maar geen antwoord volgt. Resoluut klimt Eric aan boord... Er is niemand...

'Ik vertrouw het niks, Noorman,' gromt Svein, als Eric zich weer bij zijn metgezellen voegt. 'Waar komt dat bootje zogezegd zo opeens vandaan?' 'Heb je sporen gevonden?' wendt Eric zich tot Nahenah, zonder op het achterdochtige gemompel van de Sakser te letten. De oude krijger knikt. 'Sporen niet ouder dan een dag, mijn bleke broeder'. Eric denkt snel na: 'Volg de sporen met drie van je krijgers, Nahenah! Svein, jij gaat met de laatste krijger het kamp waarschuwen, kom daarna direct met Cendrach en de helft van Conalls mannen terug.' 'Ik denk dat ik meteen eventjes het goud op een veilig plekkie stop,' mompelt Svein. 'Zeker is zeker, zogezegd.' Terwijl de mannen zich op weg begeven klimt Eric voor de tweede maal aan boord. De schuit ziet er haveloos en vervuild uit en de drakekop op de boeg ontbreekt, maar de lijn van het schip is fraai en getuigt van grote snelheid. Het zou een schip van Ragnar de Rode kunnen zijn; misschien zelfs Ragnars eigen boot. Afwezig grijpt hij de helmstok. Het is goed weer op de planken van een stevig schip te staan, het zachte wiegen van de golfslag te voelen en te luisteren naar het gekabbel van de golfjes van het water tegen de boeg. Maar dan wordt dit vredig geluid eensklaps verstoord door een verward geschreeuw en gehuil. Als hij zich snel omwendt ziet hij Nahena met een krijger uit het struikgewas breken... ziet nog juist de krijger voorover buigen met een pijl in de schouder, dan moet hij zich razendsnel opzijwerpen voor de pijl die ook rakelings over hem heensnelt.

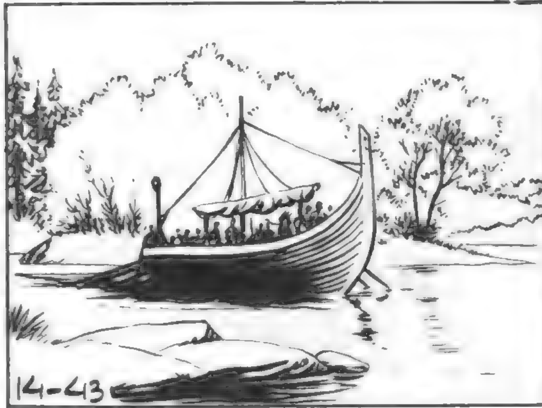

Dat kan alleen maar dat geboefte van Ragnar zijn! denkt Eric grimmig, terwijl hij voorzichtig boven het boord uitgluurt. Nahenah en de gewonde krijgers staan vlak in zijn nabijheid, gereed om de achtervolgers op een lading pijlen te vergasten. Dan beweegt er iets tussen de struiken en als Eric de gevederde helm ziet, welke een der naderende krijgers draagt, rijst hij met een kreet overeind. 'Ragnar! Ahéé! We zijn vrienden!' De troep ongeschoren, haveloze mannen aan de bosrand staat bij het horen van deze woorden, stokstijf en met duidelijke argwaan stil. Snel springt de Noorman van boord en beduidt zijn twee krijgers de bogen te laten zakken. 'Berg die wapens op, mannen,' roept hij. 'Ik ben een landsman. Toen ik je helm zag, meende ik Ragnar de Rode voor te hebben,' richt hij zich tot de grote kerel, die de verfomfaaide resten van een vedertooi op zijn helm draagt: 'Nou, en wat dan nog? Wat heb jij met Ragnar te maken?' gromt deze wantrouwend. 'Hoe kom je zo ver van huis in je eentje? Kom eens een eindje dichterbij, kameraad, dan kan ik je beter bekijken.' Hoewel geen der mannen aanstalten maakt de wapens op te steken, treedt Eric onverschillig nader. Achter hem slaan Nahenah en zijn krijger de troep beweginglooss gade. 'Wat heb jij te maken met Ragnar de Rode, makker?' herhaalt de man met de gevederde helm – kennelijk de aanvoerder – zijn vraag op weinig vriendschappelijke toon. 'Is die roodharige schurk soms ook in de buurt? Het zou me niks verwonderen, want jij moet toch érgens vandaan gekomen zijn, denk ik zo.' Dan trekt er eensklaps een scheve grimas over zijn stoppelige gezicht. 'Nnnéééé... het zou me niks verwonderen als goeie Ragnar hier ook ergens uithangt, zeg ik, want hij heeft vaker met je samengewerkt als het zo uitkwam, is het niet... KONING ERIC?' Scherp kijkt Eric de spreker in het grijnzende gelaat en zijn spieren spannen zich.

'Jij kent mij dus,' bijt Eric de kerel toe. 'Dat is anders aan jouw houding niet te merken, vriend.' De Noorman begrijpt, dat hij geheel aan deze groep half wilde zeerovers is overgeleverd en dat de meesten hem bepaald niet welgezind zullen zijn, maar hij voelt er niets voor zoete broodjes te bakken. De aanvoerder wisselt een snelle blik met zijn mannen en haalt grijnzend zijn schouders op. 'Dit is Noorwegen niet. Vertel eens, koning, waar hangt Ragnar de Rode uit?' 'Dat zul jij wel beter weten dan ik,' geeft Eric vlot ten antwoord. 'Hier is hij in ieder geval niet, als je dat weten wilt.' 'Hoe ben je hier zo verzeild geraakt in je eentje, koning?' zet de aanvoerder op zijn gemak de ondervraging voort. 'We leden schipbreuk en spoelden in een roeiboot op deze kust aan. Overigens ben ik niet alleen. Moet je nog meer weten?' 'Niet alleen?' herhaalt de piraat. Bedachtzaam loert hij naar Nahenah en diens krijgers, die roerloos het toneel gade slaan. 'Je schijnt een verbond gesloten te hebben met deze bruine kerels. Dat is handig.' 'Zeker,' knikt de Noorman, 'en jullie hebben er één gewond, dat is onhandig. Dat ze nog niet bij honderden tegelijk op jullie schamele troep aangevallen zijn is te danken aan hun vriendschap voor mij.' De Noorman ziet aan de gezichten dat zijn woorden indruk maken. 'Laten we tot zaken komen,' gaat hij snel voort. 'Ik wil terug naar Noorwegen, een boot hebben we niet. Jullie zoeken mondvoorraad voor de overtocht. Deze krijgers kunnen daar in enkele dagen voor zorgen. Bovendien krijgen jullie dan nog van mij een rijke beloning als je ons heelhuids overbrengt. Denk er even over na. Ook ik zal het met mijn krijgers bespreken.' Nauwelijks is Eric buiten gehoorafstand of de aanvoerder wendt zich grinnikend tot zijn mannen: 'Dat doen we,' snuift hij. 'Ik ruik buit, makkers. Rijke buit. Iedereen weet wat voor een armoede er in Noorwegen is. Dus als die kerel ons goud wil geven voor de overtocht, moet hij dat hier ergens hebben en dat zullen wij even in de wacht slepen.'

De piraten laten Eric niet lang op hun beslissing wachten en de Noorman stelt voor met de boot naar de in aanbouw zijnde nederzetting te gaan. Inmiddels zijn de drie overige verspieders teruggekeerd. Zij worden direct over land teruggestuurd om de troep van Svein, welke wellicht al onderweg is, op te vangen terwijl Nahenah Eric zal vergezellen op de boot. Even later glijdt de Drakkar op roeikracht de inham uit, stroomopwaarts over de brede rivier. Eric houdt zich een beetje afzijdig op het voordek en slaat de bedrijvigheid van de piraten nauwlettend gade. Al schijnt alles nu in kannen en kruiken, toch vertrouwt hij hen niet helemaal. Een zachte tred doet hem opkijken. Nahenah is als een schaduw naast hem opgedoken. 'Mijn broeder mag wijs zijn en in het water vluchten, gelijk met Nahenah,' mompelt de oude krijger, zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken. 'De harige zeekrijgers zijn gelijk jagende wolven. Zij spreken en lachen onder elkaar over het oude mes, dat jij aan de zijde draagt.' Onwillekeurig schrikt de Noorman en zijn hand glijdt naar het eeuwenoude Keltische zwaard, dat hij uit de wapenkamer van Conalls burcht meegenomen heeft. Wat zouden de piraten hieruit opgemaakt kunnen hebben? 'Koning,' klinkt op dat moment de schorre stem van de aanvoerder. 'Luister eens eventjes. Kun je ons niet helpen? Deze rivier is zo verraderlijk als een haai, met al die stroomversnellingen en ondiepten.' Met Nahenah op zijn hielen slentert Eric langzaam op de spreker toe en dan hoort hij eensklaps een schuivende voetstap achter hem. Hij ziet de glinstering in de varkensoogjes van de aanvoerder. 'Grijp hem,' snauwt de Viking op hetzelfde moment.

Nog voor Eric iets kan uitrichten doet een schop tegen de holte van zijn knieën hem het evenwicht verliezen. Twee, drie paar knuisten grijpen hem van achteren beet en rukken hem achterover. 'Nahenah, spring!' wil hij schreeuwen, maar een hand klemt zich om zijn mond en naar adem snakkend tuimelt de Noorman achterover tegen het dek. Met Nahenah hebben de zeeschuimers echter minder succes. De tanige roodhuid is een fractie van een seconde vlugger; met een felle strijdkreet trapt hij de dichtstbijzijnde piraat van zich af en duikt overboord. De krachtige stroom voert de oude krijger snel mee. Hier en daar ketst een pijl naast hem in het water, maar duikend weet Nahenah ook dit gevaar te omzeilen. 'Laat hem gaan,' schreeuwt de aanvoerder. 'Zonde van jullie pijlen. De belangrijkste hebben we hier, hahahaha!' Grijnzend buigt hij zich over de Noorman heen, die hijgend, met gebonden handen, op het dek ligt. 'Zo, koning-zonder-land,' snuift de piraat spottend, 'daar was oude Glum je te slim af hè? Ja, hersens heb ik wel, al zeg ik het zelf. Jij bent altijd een eerlijke kerel geweest, hebben ze mij verteld. Zeg me dan nou ook eens eerlijk, waar heb je dat antieke zwaardje vandaan? Heb jij, koning, soms de schatkamers gevonden, waarvoor Ragnar de Rode hierheen is gekomen? Zeg me dat eens, als man tegenover man. Er zal je geen haar gekrenkt worden.'

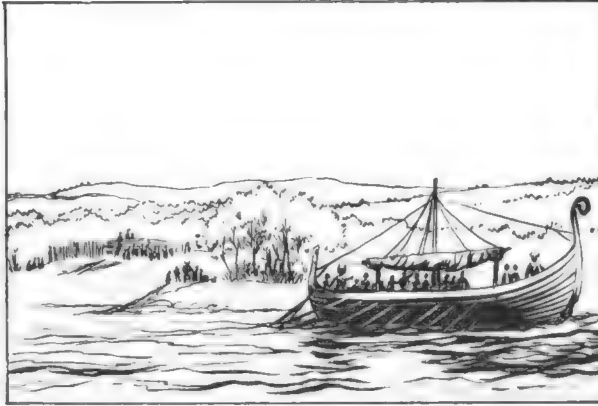

'Nou, zeg op,' zegt oude Glum, als Eric blijft zwijgen. 'Héb je je goud gevonden?' 'Wat wou je eigenlijk met mij beginnen?' zegt de Noorman langzaam. 'Je kunt er zeker van zijn dat de krijger die je daar net liet ontkomen, zijn hele volk op de been brengen zal om mij te helpen, en wat jij bazelt over goud en schatkamers begrijp ik niet.' 'Wáár heb je dan dat antieke zwaard vandaan?' snauwt Glum. 'Oh, dat,' zucht Eric, die begrijpt dat hij de kerels aan het lijntje moet houden om het leven er niet bij in te schieten, 'daarvan liggen er nog meer bij de oude ruïne, welke wij in het binnenland ontdekten.' 'Dat is al wat ik weten moet,' grijnst Glum, terwijl hij opspringt. 'Een touw, mannen...' Inmiddels is Nahenah erin geslaagd een eind stroomafwaarts de oever te bereiken en op het moment dat de Drakkar om een bocht van de rivier verschijnt rent hij ademloos het kamp binnen. Het bericht van het verraad der zeerovers brengt iedereen in rep en roer. 'Ze willen mij m'n goud ontfutselen,' hijgt Svein woest. 'Eerlijk ruilen tegen de Noorman, zeker, hè? Maar dan kennen ze Svein Langtand niet! Ik draai dat hele bootje ondersteboven, ik zet die laffe troep naast elkaar op hun kop in de modder... ik zal...' Dan zwijgt hij geschrokken, als hij de figuurtjes op de langzaam naderende boot beter onderscheiden kan. 'Ahéééé... mannen broeders,' schalt de stem van Glum over het water, 'breng me alles wat jullie in de ruïne gevonden hebben en probeer me niet te bedriegen, of je ziet deze heer koning over twee uren aan de ra bungelen.'

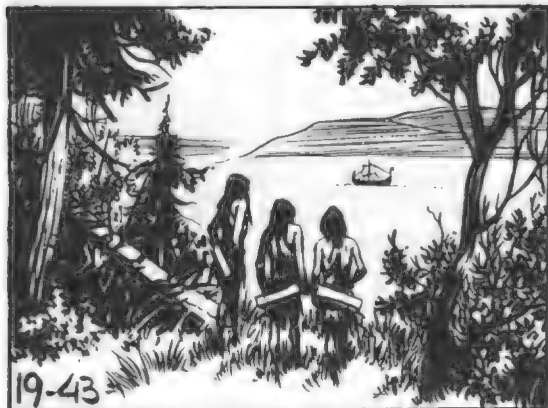
'Als je één vinger naar de Noorman uitsteekt, klief ik jullie stuk voor stuk de schedel!' buldert Svein Langtand, zijn harige armen in machteloze woede in de lucht zwaaiend. 'Vecht het eens uit, lafaards. Kom hier, of ik kom bij jullie!' Het kost de oude Cendrach moeite, de reus te doen inzien, dat er ditmaal met geweld niets valt te bereiken. 'Nu, goed,' brult hij de zeeschuimers toe. 'We zullen een mooi losgeld betalen voor de koning; breng hem maar hier en je krijgt van mij een hele zak goud.' Er gaat een honend gelach op van de boot. 'Leg de spulletjes op het uiterste puntje van de landtong,' schreeuwt oude Glum terug. 'Dan komen wij het halen en als je ons niet in het vaarwater zit, laten we daarná de Noorman los.' 'Wat nu?' wendt Svein zich beteuterd tot Cendrach. 'Z-zullen we de zakken leeggooien en er kiezelstenen in doen met een dun laagje goud er over?' stelt hij listig voor. Maar Cendrach schudt het hoofd. 'Er is geen keus, Svein Langtand,' zegt hij zacht. 'Ik zal het hun betaald zetten,' is het enige wat de Sakser zegt. Dan wenkt hij een paar mannen en begint de zware pakken naar de landtong te dragen. 'Ziezo,' brult Svein, als dit karwei gedaan is, 'hier liggen de schatten, duivelsgebroed! Haal ze en laat de koning vrij!' Spotlachend wendt Glum zich tot Eric en zoals deze al half en half vreesde, zegt de zeerover: 'Dáár is oude Glum ze allemaal weer te slim af. Dat goud slepen we netjes binnenboord, maar jij blijft nog een tijdje. Ik heb nog een varkentje met je te wassen, koning.'

Met bekwame spoed sleept een ploegje piraten de zware pakken aan boord van hun schip, terwijl de mannen van Eric zwijgend en verbeten toekijken. 'En nu over de brug met de Noorman,' buldert Svein, nog vóór de laatste Viking goed en wel aan boord is. Als enig antwoord klinkt een scherp bevel van oude Glum en de Drakkar verwijdert zich snel van de landtong. Met een kreet, waarin al zijn woede en verontwaardiging opgehoopt liggen, stormt Svein naar voren, de rivier in. Maar er is geen schijn van kans, dat hij de schuit, meegevoerd op de snelle stroom, naderen kan. 'Hier, afzetters, dieventuig! Laat de Noorman los of ik spoel jullie allemaal de voeten!' Met een treiterende grijns gluurt oude Glum naar de Noorman. 'Hoor me die kleine jongen eens schetteren, koning. Als ik een paar van mijn mannen op hem afstuur, neemt hij de benen, wed ik.' 'Probeer het eens,' kan Eric niet nalaten te zeggen en hij lacht de ander vierkant in het zelfvoldane gezicht uit. 'Je hoeft helemaal geen moeite te doen, vriend, die "kleine jongen" komt wel achter jullie aan. Iemand, die er met Svein Langtands enige vriend vandoor gaat en nog bovendien zijn goud steelt ook, heeft de langste tijd geleefd.' Glum haalt onverschillig de schouders op. 'Ik heb verder niets tegen je,' gromt hij. 'IK ben alleen een beetje slimmer dan een ander. Je moet het zakelijk bekijken, koning. Per slot van rekening hebben jullie dat goud ook maar gegapt, of soms niet? Als je me nu de plaats wil aanwijzen, waar het vandaan komt, laat ik je gewoon vrij. Zo ben ik; alleen een beetje slimmer dan een ander.' Onder dit gesprek heeft Eric als afwezig naar de snel voorbij schietende oever gekeken en het spotlichtje, dat even in zijn ogen blinkt, ontgaat de ander. En al had oude Glum het bemerkt, dan zou hij er niets van begrepen hebben, omdat hij niet gezien heeft, wat Erics scherpe ogen één ondeelbaar ogenblik tussen het struikgewas langs de oever zagen bewegen! De lenige, gebronsde gestalten van drie van Nahenahs verspieders, die onvermoeibaar de boot volgen.

Geruime tijd volgen de verspieders van Nahenah langs de oever de Drakkar waarop Eric als gevangene meegevoerd wordt. Gaandeweg wordt de rivier echter breder en buigt naar het noorden. Vanaf de beboste helling staren de roodhuidige krijgers de boot na. Dan geeft de een zwijgend een teken en gehaast keren zij op hun pad terug. Ook Eric is de verandering van richting niet ontgaan. 'Ik ben benieuwd of Nahenah ons ook op de noordelijke oever laat volgen,' peinst hij, terwijl hij de piraten die bezig zijn de inhoud van een der lederen pakken te inspecteren, gade slaat. 'Allemaal afblijven! Ieder krijgt zijn deel, maar ik krijg het meest, want ik ben jullie aanvoerder,' grauwt oude Glum die als een kip op haar eieren bovenop de kostbare buit troont. 'We moeten allemaal gelijke delen hebben,' protesteert een pokdalige kerel, 'anders schoppen we je van boord, ouwe.' 'En wie heeft er dan de hersens om jullie aan te voeren? Achteruit Garm, we delen pas als we thuis zijn.' 'Ik wil nou wat hebben om om m'n nek te hangen,' sputtert Garm, 'die barnstenen ketting daar.' Eric kan een grijns niet onderdrukken bij het aanhoren van dit gekrakeel; als het zo doorgaat hebben de heren elkaar om zeep gebracht voordat ze aan het verdelen toe zijn... Maar oude Glum blijkt er toch de wind onder te hebben. Er vallen enkele rake klappen, dan keert de rust langzaam weer. Als onder Glums waakzaam oog de buit veilig onder de dekplanken geschoven is treedt de oude ijzervreter op Eric toe. 'Bij de een of andere ruïne ligt nog meer, heb je gezegd, koning,' gromt de kerel. 'Wáár is die ruïne?' 'Dan zal je terug moeten; een héél eind,' geeft Eric ten antwoord. 'Ik zal je erheen brengen, want ik zie wel dat ik toch niet tegen je op kan, je bent een stuk slimmer dan ik.' De oude Glum zet trots zijn helm recht. 'Maar op voorwaarde dat je m'n leven spaart en dat je me een stukje te eten geeft, want ik val om van de honger,' besluit Eric, en zijn onschuldig gezicht verraadt niets van het plannetje dat langzaam in zijn brein gerijpt is.

Oude Glum laat een brok gedroogd vlees halen en aangezien Eric met gebonden handen niet eten kan, snijden zij zijn touwen door, hetgeen precies is, wat de Noorman beoogde. 'Ik eet altijd met een mes,' zegt de Noorman brutaal. Glum gluurt hem achterdochtig aan. 'Ben je soms bang, dat ik met een més jullie allemaal te lijf wil?' schampert Eric, 'dat wantrouwen van jou bevalt me niet, vrind. Zo de waard is vertrouwt hij zijn gasten. Wie verzekert mij dat je me niet overhoop steekt, zodra ik je de ruïne gewezen heb?' Glum mompelt iets onverstaanbaars, maar smijt de Noorman een mes toe. Deze begint op zijn gemak van het taaie brok vlees te eten en staart intussen afwezig voor zich uit, waarbij hij af en toe met de punt van het mes door de lucht maait. 'Wat doe je?' bromt Glum; 'denk erom, probeer niet te vluchten, er zijn hier een paar erg vlugge boogschutters aan boord!' 'Waarhéén moet ik vluchten,' antwoordt Eric onnozel, 'en waaróm? Je doet me toch niks, hoop ik?' Snuivend richt Glum zich op en gaat de Noorman van een afstandje staan begluren. 'Als die snaak er vandoor wil gaan, dan schiet je, maar doodt hem niet,' fluistert hij tot de krijgers in zijn nabijheid. 'Wat voert hij daar eigenlijk uit,' merkt een van hen op. Zwijgend kijken ze van elkaar naar de Noorman, die zijn omgeving blijkbaar geheel vergeten is en in zichzelf mompelend over het dek gebogen is. Geluidloos sluipt Glum achter zijn gevangene; deze verroert zich niet, maar als Glum denkt, dat de Noorman hem niet hoort aankomen vergist hij zich. Met een triomfantelijk lachje luistert Eric naar het geluid van de naderend sluipende stappen. Zijn plannetje schijn best te slagen... tot zover...

Voorovergebogen grift Eric met een mes diepe lijnen in de planken van het schip en mompelt daarbij: 'Dáár is het kamp... en dáár de ruïne... de beste weg is dan langs...' Hij zwijgt eensklaps en loert achterom. Naar zijn gezichtsuitdrukking te oordelen bezorgt de ontdekking, dat oude Glum over zijn schouder meegekeken heeft hem een hevige schrik. 'Wat is dat?' zegt de aanvoerder lijzig. Zijn glimmende oogjes verraden echter, dat hij het al lang bekeken heeft. 'Dit?... Eh... Dat...' stamelt Eric, schielijk overeind springend. 'Zomaar, hèhè.' Glum kijkt sluw. 'Een kaartje?'

'Welnee, dat is te zeggen...'. 'Een kaartje? waarvan dan? Sta daar niet zo te trekkebekken, koning, zeg op.' Inderdaad vertoont de Noorman alle uiterlijke kentekenen van hevige benauwenis, als hij onbeholpen achteruit schuifelt. 'Van eh... van het eiland Harragh waar mijn vrouw woont...' Glum grinnikt spottend en doet een stap in Erics richting. 'Heus waar,' stoot Eric uit. 'Het is héús niet over de plaats waar de ruïne is, al denk je dat, en je zou me niet vermoorden heb je beloofd.' Glum begint bulderend te lachen en tast achteloos naar zijn zwaard. 'Help!' gilt Eric als een volleerde lafaard. 'Móórd!' en voordat iemand erop verdacht is, laat hij zich pardoes achterover vallen en verdwijnt in de rivier.

Soepel wentelt Eric zich om in het water en duikt onder de boot door. In de veilige beschutting van de gewelfde romp, waar niemand hem vanaf het schip zien kan, komt hij even boven om adem te halen en zich te oriënteren. 'Hij is verdronken, de sufferd!' hoort hij Glums schorre stem roepen. 'Hij had al lang boven moeten komen. Meegesleurd door de stroom zeker! Heb je ooit zo'n uilskuiken meegemaakt, makkers! Hij dacht waarachtig, dat ik niet begrijpen zou, wat hij daar tekende voor 'n kaartje. Oude Glum, de erfgenaam van de koning, héhéhéhéhé! Gemakkelijker had hij 't ons niet kunnen maken, denk ik zo.' – 'Té gemakkelijk,' meent een ander, met kennelijke achterdocht in zijn stem. Maar Glum praat zijn verdenkingen weg en met een tevreden glimlach duikt de Noorman onder. Weinige ogenblikken later richt hij zich voorzichtig op tussen het lange riet en sluipt weg in de beschutting van het struikgewas. Hij verstopt zijn drijfnat lederen jachthemd onder een bosje, en knikt tevreden als hij ziet dat de piraten de boot op de stroom keren. 'Je doet precies wat ik hoopte, dat je zou doen, ouwe Glum!' mompelt hij grimmig. 'Je hébzucht wordt je ondergang. Als ik er tenminste in slaag mijn mannen te bereiken voordat deze kerels op weg gaan naar de ruïne...'

Door de dichte begroeiing van de noordelijke oever volgt Eric het piratenschip dat traag stroomopwaarts glijdt en hij slaagt er aanvankelijk in gelijke tred met de boot te houden. We moeten zowel de boot als het goud in de wacht zien te slepen, en dat lukt alleen, als we de hele troep aan land kunnen lokken, denkt hij. Tot zover lukt mijn plannetje aardig, maar één ondoordachte daad van Svein kan alles in de war schoppen en dan hebben wij het nakijken... Het voortgaan langs de rivier wordt inmiddels gaandeweg moeilijker en meermalen is de Noorman genoodzaakt omwegen te maken langs smalle wildpaadjes, die het binnenland invoeren. Dit komt hem helemaal niet goed van pas, omdat hij op deze manier de Drakkar uit het oog dreigt te verliezen, en hij steeds verder achterraakt. Het gevaar dat hij bovendien loopt, in deze ondoordringbare wildernis ongewapend als hij is menselijke of dierlijke belagers tegen te komen realiseert hij zich pas, als hij eensklaps op korte afstand voor zich een verdachte beweging opmerkt. Bliksemsnel trekt hij zich terug in het dichte oerwoud en luistert scherp. Daar naderen zachte sluipende voetstappen.

Zo onhoorbaar mogelijk tracht Eric zich uit de voeten te maken voor de naderende onbekenden. Deze schijnen ook hem opgemerkt te hebben, want het wordt ineens doodstil; en in deze stilte hoort de Noorman een zacht, hijgend gesteun. Mens of dier, wat het ook is, het heeft in ieder geval hulp nodig en voorzichtig keert Eric op zijn schreden terug. Nauwelijks heeft hij echter tien meter moeizaam door het dichte struikgewas afgelegd, of er klinkt de 'twang' van een boogpees en een pijl scheert rakelings aan hem voorbij. Op hetzelfde moment vangt Eric echter een glimp op van de schutter en met een zachte kreet komt hij tevoorschijn. Het is Nahenah. De oude krijger leunt zwaar ademend tegen een boom en staat, ondanks een wonde in zijn zijde, gereed voor de laatste strijd. Maar bij het zien van de Noorman laat hij de boog zakken en er komt een schittering van vreugde in zijn donkere ogen. 'Nahenah, wat is er gebeurd?' fluistert Eric ontsteld. De taaie oude gebaart hem, geen gerucht te maken. 'Nahenah en zijn broeder Bathuk volgden de grote kano waarin jij weggevoerd werd, mijn bleke broeder, in een kano welke Masoi hun gegeven had. De grote zeeboot kwam terug en Nahenah ging aan land, om niet ontdekt te worden door de harige zeekrijgers. Krijgers van een vreemd volk vielen ons aan. Bathuk werd door vele pijlen getroffen, maar hij jaagt thans als een held over de Eeuwige Jachtvelden, want hij stierf om Nahenah te laten ontsnappen. Maar de tweebenige wolven volgen mijn spoor, broeder! Zij zullen spoedig hier zijn. Zie dan toe en vertel het grote opperhoofd Mohaka, dat Nahenah als een krijger gestorven is.' 'Maar dat is gekkewerk,' fluistert Eric opgewonden. 'Dat...' Hij luistert eensklaps scherp. 'Zij komen,' bijt hij de gewonde toe. 'Hoor je? Vooruit, Nahenah, je kunt hier niet blijven om je te laten vermoorden! Je bent te dapper om zo te sterven. Kom mee, we zullen wel een uitweg vinden!'

Zonder woorden vuil te maken neemt Eric Nahenah bij de arm en trekt hem mee. 'Hier, volg dit wildpaadje,' fluistert hij de oude krijger toe, 'en geef mij je pijl en boog; ik zal de aftocht dekken.' Zo spoeden zij zich zwijgend en verdacht op het minste gerucht terug naar de rivier. Een paar maal blijft Eric staan om te bepalen waar ongeveer hun achtervolgers zich bevinden. Als zijn oren hem niet bedriegen, worden ze langzaam maar zeker ingehaald. Grimmig voegt de Noorman zich weer bij Nahenah. Ze werken zich zo geruisloos mogelijk door de dichte begroeiing heen en rennen een eindweegs gebukt over de stenige oever, waar hun voetstappen niet zichtbaar zijn. 'Tussen het riet, snel,' bijt Eric zijn metgezel toe. Hijgend laten zij zich in het water glijden en duiken zo ver mogelijk weg in de brede rietkraag. Van hun achtervolgers merken ze niets meer en Eric begint zich al af te vragen of ze hier nu voor niets in het water liggen te schuilen als hij een aantal met speren bewapende gestalten op ruime afstand van hen vandaan op de hoge oever ziet verschijnen. 'Bij Thor... de boot!' gromt Eric. 'Ug,' lacht Nahenah spottend. 'Het wolvenpak heeft de grote zeekano gezien en denkt dat Nahenah dáárheen gevlucht is!' Het is evenwel niet déze gedachte, die Eric zo verontrust. Door dit oponthoud heeft het piratenschip een grote voorsprong gekregen en het ziet er niet naar uit, dat zij iets kunnen ondernemen om de boot in te halen en daarmee dreigt Erics mooi opgezette plannetje in duigen te vallen.

Terwijl Eric met een frons de Drakkar nastaart ziet hij de onbekende krijgers eensklaps met bekwame spoed in het kreupelhout verdwijnen. Het heeft er alle schijn van, dat ze de achtervolging hebben opgegeven, maar het zekere voor het onzekere nemend beduidt Eric Nahenah te blijven waar hij is. De oude krijger snuift minachtend en gromt: 'Bah, het ware Nahenah liever geweest te sterven als een krijger dan hier als een eendvogel tussen het riet te kruipen!'

'En mij hulpeloos alleen laten?' poogt Eric de oude vechtjas op te beuren. 'Dat zou een laffe streek geweest zijn.' Inmiddels reinigt hij diens verwonding, legt de geneeskrachtige kruiden welke Nahenah in een zakje aan zijn gordel draagt op de wonde en maakt van een lap van zijn broek een stevig verband. 'We moeten vóór die troep schavuiten onze krijgers zien te bereiken,' zegt de Noorman. 'Maar hoe komen wij hier weg, het is onmogelijk de rivier op deze breedte over te steken en op déze oever zit die vijandige stam ons in het vaarwater.'

'Het is beter menselijke vijanden het hoofd te bieden dan hongerige watergeesten, meent mijn bleke broeder?' merkt Nahenah op. 'Wij moeten het langs deze oever proberen.' Van hun achtervolgers hebben zij inmiddels niets meer bemerkt, maar de mogelijkheid is niet uitgesloten dat zij nog in de omgeving rondzwerven. Toch moeten zij het er op wagen. Behoedzaam verlaten zij hun schuilplaats...

Ieder ogenblik verwacht de Noorman een regen van pijlen op zich te zien neerdalen, maar er gebeurt niets. Klaarblijkelijk zijn hun achtervolgers toch verdwenen; de oorzaak daarvan zal de Drakkar wel zijn. 'Mijn broeder mag mij volgen naar de plaats waar ik de kano verstopte toen ik aan land ging voor de zeekano,' fluistert Nahenah. In stilte volgt Eric zijn metgezel langs smalle paadjes, hoewel hij het betwijfelt of ze de kano nog zullen aantreffen. Inderdaad blijkt Eric gelijk te hebben. Bij een kleine inham van de rivier, dicht begroeid met riet en struikgewas staat Nahenah eensklaps stil en wijst op voetsporen welke hier en daar flauwtjes zichtbaar zijn. 'Oe! De wolven op twee benen hebben Nahenahs kano genomen. Mijn broeder mag thans zeggen hoe wij de brede stroom over moeten steken!' 'Waar bevindt zich het dorp van dit volk?' is het enige wat Eric vraagt, maar Nahenah moet hem het antwoord schuldig blijven. Peinzend strijkt de Noorman zich over de kin, hij voelt er weinig voor te proberen de rivier zwemmend over te steken zolang er nog een mogelijkheid is een kano te bemachtigen en die mogelijkheid ís er in het dorp! Als ze dat dorp konden vinden... 'Mogelijk huist dit wolvengebroed langs de smalle zijrivier welke op enige afstand van hier in de stroom uitmondt,' oppert Nahenah. 'Dat zullen we onderzoeken,' beslist Eric. En zo begeven zij zich tegen de avond langs het smalle zijriviertje op weg.

Het blijkt al spoedig dat ze de goede richting te pakken hebben. Na verloop van tijd stuiten zij op een breed pad naar de rivier. Terzijde van dit pad, verborgen tussen het dichte struikgewas, gaan zij door. Het is doodstil in het woud en deze onwerkelijke stilte hangt ook over de nederzetting welke zij op de kleine open plek langs het riviertje ontdekken. Er liggen geen kano's op de landingsplaats, geen levende ziel beweegt zich tussen de ruwe hutten, geen stem klinkt op. De bewoners hebben in aller ijl hun biezen gepakt, blijkbaar beangst door de aanwezigheid van de Drakkar. De twee mannen kijken elkaar even zwijgend aan, dan keren zij op hun schreden terug. In het rossig licht van de vallende avond staan ze even later weer aan de oever van de brede stroom. Eric staart grimmig naar het water, dat in woeste kolkingen grauw en dreigend aan hen voorbijschiet. 'Ik ga het proberen,' wendt hij zich kortaf naar Nahenah. 'Ik zal alleen gaan; jij kunt het niet wagen met je verwondingen, Nahenah! Volg deze oever tot aan Masois dorp. Daar zal men je met een kano overzetten.' De oude krijger staart hem roerloos aan; dan richt hij zich trots op. 'Jij hebt met Nahenah de pijp-des-verbonds gerookt,' antwoordt hij zacht, 'Nahenah zal je dus volgen over de brede stroom, broeder! Waar jij gaat, gaat Nahenah; waar jij sterft, stérft Nahenah!'

Getroffen kijkt Eric zijn metgezel aan. De uitdrukking op diens gezicht verraadt, dat het hem bittere ernst is en de Noorman weet, dat hij de ander niet van zijn besluit zal kunnen afbrengen. 'Dan ga ik niet. Dan zetten we de tocht tot Masois dorp voort! Ik waag geen mensenleven voor een schip en een paar zakken goud,' zegt hij kort. 'Mijn broeder mag diep in zijn hart zien,' fluistert Nahenah, terwijl hij zijn hand op Erics schouder legt. 'Er is méér dan het bezit van het goud en het schip, dat je voortdrijft. Ik zie onrust in je ogen, broeder.' De Noorman knikt. Inderdaad heeft een vreemde, knagende onrust bezit van hem genomen, een onrust, welke groter wordt naarmate de tijd verstrijkt. Van een hoogte nemen de mannen de situatie op. 'Zie, bij gindse kromming steekt een smalle strook land ver in de rivier. Wanneer wij een eindweegs stroomop te water gaan en zorgen ongeveer dáár door het midden van de rivier te zijn, zal het weinig moeite kosten de landtong te halen,' merkt Nahenah op. Het klinkt onverschillig, luchthartig. Nahenahs scherpe kop verraadt niets van wat er in hem omgaat en Eric voelt een diepe bewondering in zich opkomen voor de moed van de oude krijger want zo goed als hijzélf, moet Nahenah beseffen dat de oversteek niets meer of minder is dan een spel met de dood... Voor alle zekerheid bindt hij Nahenahs gordel met de boogpees aan zijn eigen riem. Dan stapt Eric als eerste naar voren. Zijn lichaam buigend tegen de zuigende stroom en Nahenah stevig vasthoudend, voelt Eric het nijdige, hongerige water hoger kruipen. Langs zijn benen en zijn borst... Dan, ineens, wordt hij meegetrokken, ondergeduwd in de kolking van bruisend schuim. Zijn spieren zwellen als koorden. Met langzame slagen worstelt hij tegen de stroom. Eensklaps voelt hij een hevige ruk aan zijn gordel. 'Nahenah,' schreeuwt hij, zich snel omwentelend. 'Nahenah!' herhaalt hij schor, als hij het donkere hoofd van de oude krijger ziet ondergaan. Razendsnel ziet hij hem voortslepen in de woeste werveling van de stroom.

In luttele ogenblikken is Nahenah uit het gezicht verdwenen zonder dat Eric in staat is een hand uit te steken. Hij heeft overigens al zijn krachten nodig om zelf niet weggesleurd te worden. Met spieren die lijken te zullen scheuren vecht hij voor zijn leven. Hij krijgt de kans niet om zich heen te kijken en poogt op het gevoel de juiste richting te bewaren. Dan eensklaps merkt hij dat de stroom iets minder sterk wordt en hij verdubbelt zijn krachtsinspanning. Door een mist van water en schuim ziet hij vaag geboomte voor zich. Hij voelt grond onder de voeten en hijgend sleept hij zich uit het water. Eric gunt zich geen tijd om op adem te komen. Zijn ogen zoeken de oever af. Hij is nog een flink eind vóór de landtong aan wal gekomen. Met een gevoel of zijn hele lichaam gebroken is, rent Eric struikelend langs de oever. Eensklaps ziet hij iets bewegen in de donkerte van de rotsblokken aan het uiterste puntje van de landtong. Met een juichkreet plast hij naderbij. Nahenah! De oude krijger ziet lijkbleek onder zijn bruine huid, maar hij poogt overeind te komen. 'Nahenahs hart is verheugd, dat jij het gehaald hebt, broeder,' zegt hij zwaarademend. Geen woord over het levensgevaar waarin hijzélf verkeerd heeft, geen klacht over de wonde in zijn zijde, welke hem een ondragelijke pijn moet bezorgen. 'Mijn broeder,' herhaalt de Noorman schor, niet in staat om iets te antwoorden. Zwijgend beurt hij de ander op en zwijgend zitten zij even naast elkaar uit te rusten van het vreselijke gevecht. Het is Nahenah, die het eerst de stilte verbreekt: 'Wij moeten verder. De onrust in je hart is té groot. Kom.' Zo trekken zij stil door de invallende nacht verder, tot Nahenah de Noorman, die voorop loopt, eensklaps bij de arm grijpt. 'Mijn broeder mag voorzichtig zijn,' fluistert hij, 'voor ons bevinden zich mensen.'

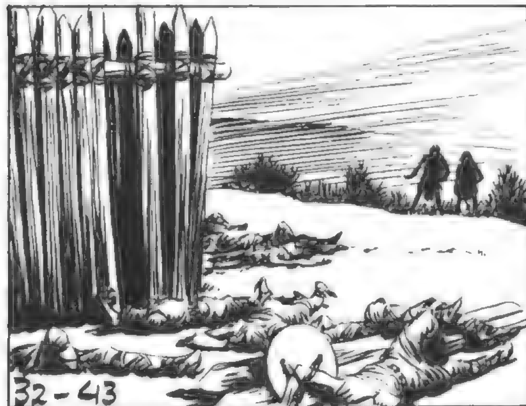

Het is de Noorman een raadsel hoe Nahenah de aanwezigheid van mensen bespeurd heeft. Zelf kan hij niets verdachts in de omgeving opmerken, maar hij is wijs genoeg om Nahenahs waarschuwing niet in de wind te slaan. De oude krijger neemt de leiding. Soepel en onhoorbaar glijdt Nahenah als een schaduw door het kreupelhout en nu ruikt ook Eric een nauwelijks waarneembare rooklucht. 'Zij hebben een hert geschoten, dat zij nu roosteren,' fluistert Nahenah. 'Het moeten krijgers van jouw volk zijn, want zij maken een vuur, dat róókt,' laat hij er geringschattend op volgen, terwijl hij op de blauwe rookflarden wijst, welke de avondbries in hun richting drijft. Deze rook wijst hen nu de weg en even later ontwaart Eric de piratendrakkar, die in het midden van een kleine kreek voor anker is gegaan. Hij telt vier man aan boord en in een van hen meent hij Glum te herkennen. 'Waar is de rest?' vraagt Eric zich af en eensklaps weet hij de reden voor zijn onverklaarbare onrust van de laatste uren. 'Mijn broeder mag zich haasten,' fluistert Nahenah, als raadde hij Erics gedachte. 'Het is nog een grote afstand van hier tot de nederzetting!'

Zonder verder tijd te verspillen, zetten zij de tocht voort. Het is nacht, als zij eindelijk het doel bereiken. Donker en stil ligt daar de half afgebouwde nederzetting in het vale maanlicht. Hier en daar beweegt zich iets tussen de palissade; er keft een wolf, kort en schel en Eric voelt zijn adem stokken. 'Wij zijn te laat, broeder,' stoot Nahenah hees uit. 'De dood is ons hier voorgeweest...'

Het hart klopt Eric in de keel als hij naar de nederzetting stormt. Drie, vier grauwe wolven vluchten geluidloos terug in de wildernis bij zijn nadering. Verstomd van machteloze woede en afgrijzen staart Eric om zich heen. Nahenah is stil achter hem aangekomen en staat met gebogen hoofd bij het lichaam van een van zijn verspieders. Iets verderop ligt een tweede, tezamen met enkelen van Erics Keltische krijgers. In de omgeving van de blokhut is het hevigst gevochten; daar liggen, temidden van hun gedode overvallers, Erics twee Noorse krijgers... De laatsten die hem gebleven waren...
'Cendrach,' mompelt de Noorman hees, 'en Svein... en de anderen, waar zijn zij allen?' Vervuld van bange vrees speurt hij met Nahenah die niet van zijn zijde wijkt het slagveld af. Maar nóch Svein, nóch Cendrach bevindt zich bij de doden en Eric begint alweer hoop te koesteren, dat zij misschien de dans ontsprongen zijn, als een kreet van Nahenah hem doet opkijken. De oude krijger houdt zwijgend een dofglanzend voorwerp omhoog. De helm van Svein. Met twee, drie stappen is Eric naast de ander. 'Goeie, brave Svein,' mompelt hij toonloos. 'Zolang hij zijn helm droeg, kon hem niets gebeuren, zei hij altijd. Dan is dít toch zijn laatste gevecht geweest...'

Hoewel Svein zich niet bij de doden bevindt, twijfelt de Noorman er niet aan, of hij is omgekomen bij deze laffe overval van Glum en zijn mannen. In machteloze woede en wanhoop staart hij voor zich uit en Nahenah schrikt van de felle koude gloed in zijn ogen. Dan wendt Eric zich af en ontneemt een der dode piraten wapens en schild. Nahenah volgt zijn voorbeeld. Zij doorzoeken de bosjes in de omtrek van de nederzetting maar zonder resultaat. 'De drijfveer voor deze moordpartij is duidelijk,' gromt de Noorman grimmig. 'Glum vertrouwde zijn eigen mannen niet genoeg om de Drakkar onder flinke bewaking achter te laten. Ze konden er dan weleens met de boot en het goud vandoor gaan zónder hem! Omgekeerd wilden die kerels hem ook niet aan boord laten met een troep die groot genoeg is om zee te kiezen. Dus is Glum gebleven met een paar man, die hij óf vertrouwde óf meent baas te kunnen; maar hij durfde het niet aan betrekkelijk weerloos achter te blijven zolang Svein en zijn krijgers zo dicht in de buurt waren. Dáárom deze overval. Ze zijn nu natuurlijk op weg naar de ruïne.' Nahenah knikt zwijgend en wijst voor zich op de grond. 'Dit is de weg welke zij genomen hebben, broeder! ' 'Er achteraan, 't is het enige wat wij doen kunnen,' zegt Eric. 'Waarschijnlijk hebben zij gevangenen gemaakt om hen de weg te wijzen en deze ongelukkigen moeten wij trachten te redden.' Zo volgen zij haastig het spoor dat Nahenah met onfeilbare zekerheid weet te vinden. Ze zijn echter nauwelijks enkele uren onderweg als Eric eensklaps scherp luisterend stil staat. 'We worden gevolgd,' fluistert hij Nahenah toe. 'Snel, verberg je'.

Als schaduwen duiken Eric en Nahenah weg in de duisternis van het oerwoud. Zwak klinkt een gekraak van takken en bladergeritsel tot hen door, dat langzaam in hun richting komt. Als bij afspraak leggen de twee mannen pijlen op hun boogpezen en wachten. 'Daar beweegt iets,' fluistert Nahenah ademloos. Donkere vormen glijden naderbij. Het is nog te ver af om duidelijk iets te kunnen onderscheiden, maar op die afstand doen ze Eric het meest denken aan vreemde reuzenvogels met dansende pluimstaarten. Dan schiet Nahenah opeens met een zachte kreet overeind. 'Mijn broeder Masoi!' klinkt zijn stem scherp door het woud. 'Mijn broeder Masoi! Nahenah begroet zijn vriend en broeder. Hij moge komen!' Er volgt een uitroep en even later duikt de aangesprokene met twee krijgers vlak voor hen op. Het is niet te verwonderen, dat Eric aan reuzenvogels dacht, want alle drie dragen enorme hoofdtooien van veren. 'Masoi volgt met twee dapperen het spoor der harige zeekrijgers,' zegt het bevriende opperhoofd na een ernstige begroeting. 'Enige krijgers van het grote blanke opperhoofd, met wie wij de pijp rookten – met een gebaar naar Eric – en de oude witte wijze man brachten Masoi het woord van de overval.' 'Cendrach!' roept Eric uit. 'Dus de oude Cendrach leeft nog, de goden zij dank!' 'Huh' knikt Masoi. 'De rook verbindt ons allen, broeders; daarom zond Masoi lopers naar het dorp van Mohaka om hulp. Masois krijgers bewaken de nederzetting en verzorgen de gewonden die konden onvluchten. Masoi zelf nam Nimuc en Pocomtac met zich om het bloedspoor der zeekrijgers die de grote gehoornde krijger als gevangene meevoeren te volgen en deze machtige strijder te bevrijden.' Eric kan zijn oren niet geloven. Dus niet alleen Cendrach, óók Svein Langtand leeft nog! Maar dan wordt zijn vreugde getemperd door een verontrustende gedachte: De piraten hebben een flinke voorsprong. Als zij vóór hen de ruïne bereiken en ontdekken, dat zich daar geen goud bevindt, zullen ze niet aarzelen Svein Langtand ter plaatse te vermoorden.

Gejaagd deelt Eric de anderen zijn gedachte mee. Het verontrust de drie krijgers niet minder dan de Noorman, temeer daar Masoi weet, dat behalve Svein Langtand nog een van Nahenahs verspieders meegevoerd wordt. Zonder verder tijd te verspelen begeven zij zich weer op pad. Het spoor van de piraten voert dwars door de wildernis, hetgeen het de achtervolgers niet gemakkelijk maakt. 'Waarom volgt Svein niet de weg, welke wij gekomen zijn?' wendt Eric zich tot Nahenah. 'Daar was een pad, hier niet.' De oude krijger glimlacht. 'Niet de krijger, mijn broeder, maar Nahenahs verspieder zal het zijn die de zeekrijgers deze weg wijst; en wel met opzet, denkt Nahenah. Deze weg door het woud is langzaam en Nahenahs verspieder hoopt aldus mogelijke helpers, die volgen, gelegenheid te geven hen in te halen!' Eric fluit peinzend tussen de tanden. Voor de zoveelste maal leveren deze bruine zwijgzame krijgers het bewijs van een scherpzinnigheid, waar menig Noors legeraanvoerder jaloers op kan zijn. In alle stilte, vertrouwend op zijn metgezellen die in de duisternis het goede spoor schijnen te kunnen ruiken, volgt Eric de mannen door het woud. Tot Masoi opeens roerloos stilstaat en de hand opheft. Zwak, nauwelijks waarneembaar, hoort nu ook Eric een geluid, alsof zich een groot dier door het onderhout beweegt. 'Krijgers,' mompelt Nahenah. Hij snuift minachtend. 'De bleke mannen van de zee... log als beren. Maar mijn broeder Masoi mag zeggen, hoe dit mogelijk is. Dit spoor is nog vers en voert westwaarts. Zij daar bewegen zich echter noordelijk van hier in de richting van de kust.'

'Zouden zij eensklaps hun voornemen om naar de ruïne te gaan hebben opgegeven!?' oppert Eric, die nu meer dan ooit in onrust verkeert omtrent het lot van Svein. 'Maar waarom? 't Lijkt niet waarschijnlijk. Of er moet iets zijn, dat hen belangrijker voorkomt dan het goud.' Het is Masoi, die een besluit neemt. 'Wij zullen uit elkaar gaan, broeders,' zegt het opperhoofd. 'Masoi, het grote bleke opperhoofd en zijn broeder Nahenah volgen dit spoor, Nimuc en Pocombac zullen onderzoeken wat de mannen doen die naar de rivier gaan, want Masoi gelooft niet dat álle zeekrijgers daar terugkeren.'
Deze mogelijkheid heeft ook Eric al overwogen; het leek hem onwaarschijnlijk. Maar hij stemt – evenals Nahenah – direct in met Masois plan. Zo scheiden de mannen. Ononderbroken trekken zij de nacht voort langs het spoor, dat verder en verder in westelijke richting gaat. Steeds meer raakt Eric ervan overtuigd, dat Masoi gelijk gehad moet hebben, en dat inderdaad slechts een gedeelte van de piratenbende terugging, hoewel hij niet het flauwste vermoeden heeft waaróm. Tegen de morgen horen zij eensklaps stemmen voor zich. Ogenblikkelijk houden zij de pas in en luisteren. 'Zij nemen niet de moeite hun aanwezigheid te verbergen,' mompelt Eric verwonderd. 'Huh', geeft Nahenah fluisterend ten antwoord. 'Hoor jij het niet? Zij praten niet alleen, zij vechten, mijn broeder!'

De mannen houden de wapens gereed en sluipen naderbij. Erg benauwd voor ontdekking hoeven ze overigens niet te zijn, want de piraten hebben het veel te druk met elkaar, om op hun omgeving te letten. Inderdaad schijnt er gevochten te zijn, want een der zeeschuimers ligt op de grond, een ander heeft een blauw oog en men beloert elkaar als aartsvijanden. 'Kerels, die hun eigen kameraden bedriegen en bestelen, zijn te min om aan te pakken,' snauwt een magere ratachtige kerel, terwijl hij uitdagend rondkijkt. 'Maar als er onder jullie nog zijn die stiekum de benen willen nemen rijg ik, Thore Triggson, hen aan mijn zwaard. We blijven bij elkaar en als we teruggaan, gaan we allemaal tegelijk! Maar we gáán niet terug, want die weglopers zijn natuurlijk op hun eigen houtje naar de ruïne, om daar het goud vandaan te slepen. Het is gemakkelijk genoeg om over een tijdje terug te komen met een schip en het hele zaakje in te pikken.'

'We moeten terug naar de rivier, uilskuiken,' houdt een ander opgewonden vol. 'Die jongens gooien Glum met zijn vier mannen overboord, hijsen het zeil en laten ons hier achter, wat ik je brom! En houd me eens tegen, als ik terug wil!' Woedend grijpen de twee woordvoerders naar hun zwaarden. De overigen volgen dit voorbeeld en ze staan op het punt elkaar in de haren te vliegen, als een van hen de nauw verholen spot op het gezicht van Svein opmerkt, die tegen een boom gebonden de onenigheid zwijgend gadeslaat. 'Hij is het, mannen! Wacht even, voordat wij elkaar om zeep helpen,' gilt de piraat hees van woede. 'Het is die Saksische slungel, die het zaakje aan de gang gebracht heeft. Kijk hem eens grijnzen. Ik heb hem best zien smoezen met Ulv; en het zijn bijna allemaal de vrienden van Ulv, die 'm gesmeerd zijn. Dat zegt mij genoeg. Wat Ulv en die Sakser ook voor een smerig zaakje uitgebroed hebben, déze hier zal er geen plezier van beleven! Sla hem neer. We kunnen die ruïne ook zónder hem wel vinden. Dood hem!'

Wanhopig rukt Svein aan zijn knellende koorden, als hij de piraat met opgeheven zwaard op hem ziet toespringen. Maar het volgende ogenblik slaakt de kerel een rauwe gil en zakt, getroffen door een pijl, ineen. De man naast hem vergaat het evenzo. De zeeschuimers grijpen in paniek naar hun zwaarden en pogen achter elkaar weg te duiken om de pijlen, die met feilloze zekerheid hun doelen vinden, te ontlopen. Dan klinkt eensklaps een schallende kreet en een forse gestalte stormt tevoorschijn. Verlamd van schrik en ongeloof herkennen de piraten de doodgewaande Noorman. Deze wendt zich onder het lopen half om en brult in de richting van het gebladerte alsof daar een heel leger staat opgesteld: 'Gundal, Toke, en Helge naar links met twintig man, de rest naar rechts, grijp hen allen levend!' De brutale krijgslist slaagt boven verwachting en niet in de laatste plaats vanwege de bloedstollende kreten, die Nahenah en Masoi uitstoten in het struikgewas. Nu hier, dan daar duiken de twee krijgers tussen het gebladerte op, zodat het de piraten in hun verwarring toeschijnt, alsof het hele bos wemelt van dood- en verderf zaaiende boogschutters. En om het kabaal te voltooien, begint nu ook Svein – aan zijn boom gebonden – strijdlustig en afgrijselijk te brullen. Een zevental Vikings is al gevallen en de rest ontbreekt de moed om de verdere loop der gebeurtenissen af te wachten. Als hazen gaan ze er vandoor. 'Drijf hen naar de rivier,' brult Eric, 'dan kan Gunnar ze met zijn krijgers opvangen.' Als zijn oren hem niet bedriegen veranderen de vluchtenden ogenblikkelijk van richting en dat is precies wat bij beoogt. Haastig snijdt hij Sveins koorden door en duikt met de Sakser weg in het struikgewas. 'Bedankt voor het bewaren van mijn helm,' grijnst Svein, terwijl hij zijn geliefd hoofddeksel van Erics schedel grist. 'Nu kan de pret pas góed beginnen, ik schud al die boven uit hun hemmetje.'

'Niets daarvan,' snauwt Eric hijgend. 'We moeten terug naar de rivier, anders gaat het andere stel er met de boot en het goud vandoor. Ik vrees toch al, dat we ze niet meer kunnen inhalen.'

Luisterend en zoekend naar Nahenah en Masoi, sluipen Eric en Svein door het struikgewas. 'Het lijkt er veel op of die bruine knapen alsmaar nog bezig zijn achter die kerels aan te jagen,' mompelt de Sakser afgunstig, 'en wáárom mag ik hun daar niet even bij helpen?' 'Dat kun je, daar komt al wat,' bijt de Noorman hem toe. Inderdaad zien ze op korte afstand een viertal piraten verschijnen, die druk met elkaar aan het redeneren zijn. 'Het is een goedkope list geweest,' hoort de Noorman de ene zeggen. 'We worden helemáál niet gevolgd; als ik er goed over nadenk heb ik ook niemand anders gezien dan die vervloekte Noorman.' 'Dat is dan het laatste geweest dat je gezien hebt,' roept Svein Langtand en voor Eric hem kan tegenhouden, stormt de reus steigerend naar voren. Eric kan niet anders dan snel volgen en fel laait even de strijd op tussen de bomen. 'Het is een beroerd soort zwaarden waar jullie mee rondlopen,' roept Svein, driftig het wapen dat hij van een der krijgers heeft afgenomen rondzwaaiend, 'maar het is precies goed genoeg om jullie er mee van langs te geven.' In minder dan geen tijd is het voorbij. Drie zeeschuimers delven het onderspit, de vierde gaat er vandoor, zo gauw hij de kans schoon ziet. Door deze forse lichaamsoefening is de Sakser in een beste bui geraakt. Dit kan van Eric niet gezegd worden. Er staat te veel op het spel om tijd te verknoeien met nutteloze vechtpartijen. Toch heeft de strijd een goede zijde, want Nahenah en Masoi komen even later snel op hen toe. De Noorman stelt hen echter gerust. 'Dit is een grote dag, bleke broeder,' zegt Nahenah. 'Onze medicijn was beter dan die van de zeekrijgers, van wie zéér velen nimmer meer het zoute water zullen zien.' 'Toch is deze strijd verloren, Nahenah,' zegt de Noorman ernstig. 'Ze zullen er met de boot en met het goud vandoor gaan.' Nahenah en Masoi wisselen een snelle blik en glimlachen. 'De zeekrijgers zullen de zee nimmer bereiken, broeder,' zegt Nahenah, raadselachtig. 'Zie toe wat Nahenah doet.'

'De rook zal voor ons spreken, broeder,' zegt Nahenah. 'Ze doen hier alles met rook, geloof ik,' mompelt Svein, terwijl de twee krijgers snel en kundig een vuurtje bouwen. Zodra het droge hout goed vlamt leggen Nahenah en Masoi verse twijgen op het vuur, die al gauw een dikke blauwe rook ontwikkelen; zodra Nahenah de groene takken van het vuur licht, verdwijnt de rook echter en op deze wijze ontstaan met tussenpozen rookwolken die traag opstijgen in de blauwe lucht. 'Dat is nu allemaal wel heel mooi en aardig, maar wat héb je eraan? Als de krijgers die het zien moeten, vergeten, deze richting uit te kijken,' gromt Svein sceptisch. 'Ik geloof, dat deze mensen heel weinig ontgaat,' geeft Eric ten antwoord. 'Dus deze rooksignalen zullen ze wel opmerken. Maar,' wendt hij zich tot Nahenah: 'Hoeveel krijgers kun je hiermee op de brengen?' 'Meer dan er harige zeekrijgers zijn, mijn broeder, maar deze zijn veel beter bewapend. Mijn krijgers kunnen de vijand niet verslaan, slechts tegenhouden tot wij ons bij hun gevoegd hebben, en dan mag wijsheid en list ons de overwinning schenken.'

Het vertrouwen dat de twee hoofdmannen in hem hebben, benauwt de Noorman wel een beetje, want als Masois krijgers het niet klaarspelen, hoe zal hij het dan alleen tegen de troep piraten moeten opnemen. Maar komt tijd komt raad en in looppas begeven de vier mannen zich op weg. Bij stukjes en beetjes hoort Eric intussen van Svein wat zich onder de piraten afgespeeld heeft. 'Ze vertrouwen elkaar geen van allen,' grijnst de lange Sakser. 'Stuk voor stuk waren ze bang dat de anderen hun hun goud zouden ontfutselen. Toen ik dat in de gaten had was het een klein kunstje om het hele stelletje tegen elkaar op te hitsen; dat lukte aardig want zeker de helft van de troep ging die nacht stiekum terug naar de boot, doodsbenauwd dat de anderen hetzelfde wilden doen... Ik was van plan, een paar van de achterblijvers in de arm te nemen en die over te halen er met mij vandoor te gaan – zogenaamd om de buit alleen in de wacht te slepen – toen ze ruzie met elkaar kregen. De rest weet je.' 'De paar die nu nog vrij rondlopen van dit stel, zijn niet gevaarlijk,' voegt Eric er aan toe. 'Hoewel ik toch benieuwd ben waar ze uitgangen.' Op dat moment staat Masoi die voorop loopt eensklaps stil. Twee krijgers zijn tussen het struikgewas opgedoken en Eric herkent de verspieders die Masoi uitstuurde. Zij kunnen weinig nieuws vertellen en onvermoeibaar wordt de tocht voortgezet. Voor de scherpe ogen van de roodhuidige krijgers is het oude spoor der piraten nog duidelijk zichtbaar, zodat zij snel opschieten. Dan tegen de middag van de volgende dag houdt Masoi voor de tweede maal de pas in. Zijn blikken gaan snel rond. 'Hier is strijd geweest, broeders,' fluistert hij. Hij bukt zich en vist een gebroken pijl uit het struikgewas op. Dan slaakt hij een kreet en wijst. Terzijde van het spoor liggen twee roerloze gedaanten... Masois krijgers... ze hebben getracht de piraten hier tegen te houden; het is hun niet gelukt...

Een snel onderzoek brengt aan het licht, dat de twee ongelukkigen al verscheidene uren dood moeten zijn. Even koestert Eric nog het denkbeeld, dat het slechts een toevallige – zij het noodlottige – ontmoeting tussen deze twee krijgers en de piraten geweest is, maar de talloze sporen wijzen wel degelijk uit, dat hier flink gevochten moet zijn. 'Ik geloof, dat we aan het kortste eind trekken, Noorman,' mompelt Svein mistroostig. 'Wat jammer van mijn mooie goud...' Maar Nahenah ziet het niet zo somber in. Volgens hem zullen de krijgers ongetwijfeld een tweede aanval wagen. Masoi deelt deze opvatting en weer haasten zij zich verder op het spoor van de zeerovers. Met het verstrijken der uren daalt Erics hoop echter, tot Masoi eensklaps opgewonden wenkt. Nu dringt ook tot de anderen een verward rumoer door. 'Daar wordt flink gevochten,' snuift Svein Langtand afgunstig. Erics zwaard flitst uit de schede en hij springt naar voren. 'Snel, mannen! Als wij er bij kunnen zijn vóór Masois krijgers wéér het onderspit delven, hebben wij nog een kans.'

Onder het lopen hoort Eric hoe het krijgsrumoer allengs zwakker wordt en als ze de plaats bereiken waar de strijd zich afgespeeld heeft vinden ze slechts enkele krijgers, die dodelijk vermoeid en gewond bijeen zitten. ‘Wij hebben getracht te doen wat Masoi van ons verlangde,’ mompelt er een, ‘maar zodra wij de zeekrijgers met onze pijlen aanvielen verborgen zij zich achter hun grote houten schijven en stormden met hun vreselijk lange messen op ons af. Deze strijdwijze kennen wij niet.’
‘En de krijgers die ik uit het Land der Witte Mannen meebracht? Zij kennen deze strijdwijze wél,’ zegt Eric.
‘De meesten van hen zijn tot hun vaderen vergaderd, al hebben zij dapper gestreden,’ is het antwoord. ‘... en de rest wordt nú over de kling gejaagd,’ gromt Svein opspringend. Inderdaad duiden de geluiden erop, dat de strijd weer opgelaaid moet zijn. Zonder een woord te zeggen, stormt Eric vooruit, de anderen dicht op zijn hielen. Een paar van Masois krijgers voegen zich grijnzend bij elkaar, en als Eric een blik door het gebladerte slaat wordt hem deze vrolijkheid duidelijk. De piraten zijn onder elkaar aan het bakkeleien geslagen. ‘Ze gunnen elkaar de buit niet,’ zegt Eric met grimmige voldoening. ‘Roep je krijgers bijeen,’ wendt hij zich tot Masoi, terwijl hij met het zwaard in de vuist opspringt. ‘Volg mij!’ en met een schallende strijdkreet stormt hij naar voren.

De Noorman had geen beter moment voor de aanval kunnen uitzoeken. Voordat goed en wel tot de piraten doordringt wat er aan de hand is staan Eric en Svein in hun midden en de eerste klappen zijn raak. Drie, vier zeeschuimers, die te dicht onder het bereik van Sveins armen stonden zullen nooit weten wie of wat hen overviel en de rest wijkt in paniek heen. Nahenah, Masoi en het groepje krijgers zijn zo verbouwereerd door de felheid van de twee Noren dat ze de eerste tellen in sprakeloze bewondering het gevecht gadeslaan. Maar dan vaart een golf van geestdrift door hun gelederen. Als eersten springen Nahenah en Masoi naar voren. De laatsten van Conalls krijgers storten zich in 't gevecht, hoewel hun korte bronzen Keltenzwaarden en oude schilden slecht bestand zijn tegen het Noorse staal. Dan volgen ook Masois krijgers met hun speren en stenen knotsen... Van alle zijden vallen zij op de gehate troep rabauwen aan en wat zij aan bewapening missen maken zij goed met de strijdlust welke hen allen eensklaps bezielt. Aanvankelijk hadden de piraten zich snel hersteld en even maken zij een gesloten front tegen hun numerieke overmacht, maar dan lijkt hun verdediging eensklaps ineen te zakken en Eric, moe en bezweet temidden der vechtenden, meent reeds het pleit gewonnen te hebben. Wat hij helaas niet weet is, dat een aantal zeerovers zich ongemerkt uit de strijd heeft teruggetrokken en – hun makkers met grenzeloze lafhartigheid aan hun lot overlatend – haastig de benen nemen. 'Vooruit kerels,' grijnst er een met een blik achterom, waar zijn kameraden een laatste wanhopige strijd leveren. 'Laat die sufferds het maar uitknokken, dan kunnen wij er ongestoord met de boot van door...'

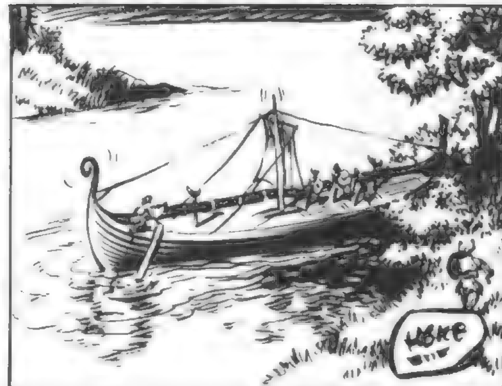

Nu de strijd het einde nadert, kan Eric een beter beeld van de toestand krijgen en het eerste wat hij bedenkt als hij eens om zich heen kijkt is, dat het aantal piraten wel érg tegenvalt. 'Er waren er toch veel meer, toen ze met elkaar aan het vechten waren,' mompelt hij en dan begrijpt hij het ineens. 'Snel Svein,' roept hij zijn makker toe. 'Er moet een stelletje van die schurken de benen genomen hebben. De rivier is hier vlak bij. Er achteraan!' Nahenah, enkele Keltische krijgers en een paar van Masois mannen, die zijn woorden gehoord hebben, voegen zich bij hem en in looppas gaat het door het kreupelhout. 'Daar gaan ze,' bijt Eric Nahenah toe. 'Snijd ze de pas af. We moeten tussen hen en de boot komen!'

Aan boord van de Drakkar tuurt oude Glum ingespannen landwaarts, waar de geluiden hem vertellen dat er gevochten wordt. Dan ziet hij eensklaps gestalten tussen de bomen opduiken en hij vloekt binnensmonds, als hij de reusachtige Sakser herkent. 'De Noorman is er ook bij,' hijgt hij even later geschrokken. 'Dat gaat daar mis, jongens,' roept hij de drie andere wachters op het schip toe. 'Dat gaat he-le-maal mis en ik heb geen zin en geen tijd om te blijven kijken, hóe mis het gaat. Hijs het zeil, en een beetje vlug!' snauwt hij, als hij het drietal ziet aarzelen. 'Waarom gaan we onze makkers niet helpen?' oppert er een. 'Om gelijk met hen in de pan gehakt te worden zeker!? Niets daarvan, daar is ouwe Glum te slim voor, hèhè!'

'En hoe moeten we met ons vieren de boot hanteren, bij Thor?' merkt een ander aarzelend op. 'Het móet en dan moet het,' gromt Glum met onfeilbare logica. 'Of willen jullie hier rondlummelen tot die helse Noorman ons alle vier aan de ra knoopt!' Het drietal treuzelt niet langer. De mannen begrijpen dat – zoals Glum het voorstelt – er eigenlijk weinig keus is. Terwijl zij zich haasten, Glums bevelen uit te voeren grijpt de grimmige aanvoerder de helmstok en eensklaps barst hij in een schaterlach uit. 'Dat is eigenlijk de mooiste mop van mijn leven. Daar gáán we nou met een schuit vol goud, en maar vier man om de buit te delen.'

Het groepje van Eric is er na een korte felle strijd in geslaagd, de vluchtende piraten terug te dringen. De kerels zijn door de laatste nederlaag danig hun zelfvertrouwen kwijtgeraakt en als Masois krijgers van de andere zijde komen opzetten, weet de Noorman, dat de uitslag van deze strijd niet twijfelachtig meer kan zijn. 'Ziezo, nu de laatste vier,' mompelt hij grimmig. 'Hier komt de afrekening, oude Glum!' Maar dan slaakt hij een schreeuw van woede en schrik als hij ziet, dat de Drakkar van zijn ligplaats verdwenen is. Met grote sprongen beent hij naar de oever. 'Goeie dág, jongeman,' klinkt een stem hem tegemoet. 'Daar is oude Glum jullie allemaal weer eens te vlug af geweest! Hè, hè.' Op hetzelfde moment hoort de Noorman een snelle voetstap naast zich; de trillende zang van een boogpees... en met een grauwe kreet zakt Glum opzij en tuimelt over boord. 'Huh!, zó sterft de hebzucht,' gromt Nahenah. Terwijl hij een tweede pijl op de pees legt, springt Eric zonder bedenken in de kreek en zwemt met forse slagen achter de boot aan. Maar zijn vrees dat de boot hem nog zal ontgaan is ongegrond. Beducht voor de pijlen van Nahenah durven de drie overgebleven piraten de helmstok niet grijpen. De stuurloos geworden Drakkar maakt een zwenking en botst zwaar tegen de oever, waar hij dwars over de kreek liggen blijft. Behendig klautert Eric langs het zijroer aan boord. 'Geef je over,' snauwt hij de drie in het nauw gebrachte piraten toe. Zonder te antwoorden trekken deze hun zwaarden en als één man springen zij op de Noorman af.

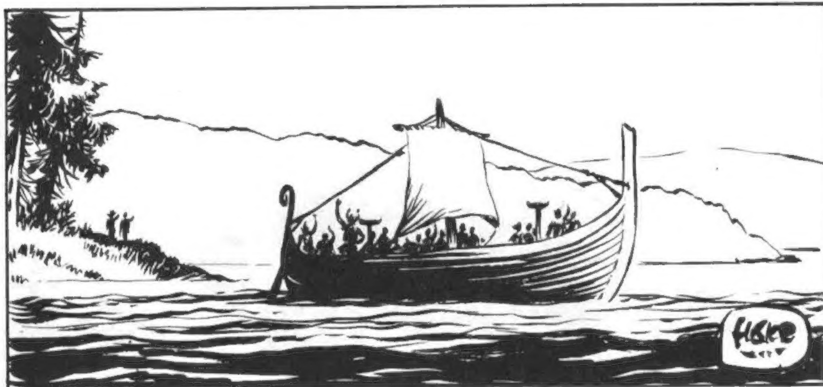

De drie zeeschuimers die begrijpen dat ze niets meer te verliezen hebben maar álles te winnen, als ze de Noorman zouden kunnen overmeesteren vechten als duivels, zodat Eric grote moeite heeft zich staande te houden. Maar dan klinkt een woeste strijdkreet van het voordek en Svein Langtand beent met grote passen naderbij. De piraten raken een moment in verwarring en hiervan maakt Eric snel gebruik om er een uit te schakelen. Verder dan de eerste komt hij echter niet, want als bij afspraak wenden de kerels zich om en springen in de rivier. 'Hè, oplichters! Wat zijn dat voor manieren om een goed gevecht zo in de war te schoppen!' tiert de lange Sakser en blakend van strijdlust wil hij hen naspringen. Maar de Noorman houdt hem lachend tegen. 'Je staat boven op je goud, Sveintje,' zegt hij, 'dat schijn je nog niet eens te beseffen.' De reus staat meteen stokstijf stil, maakt dan een paar stijve passen over het dek. 'Wat een mooi bootje is het toch,' snuift hij. 'Met al dat goud van binnen... Tja, laat ik nou oppassen, dat me niks overkomt, anders heb ik er niks aan, zogezegd. Ik had waarachtig wel meegesleurd kunnen worden door de stroom, of doodgewoon in de modder kunnen blijven steken bijvoorbeeld. Een mens kan niet voorzichtig genoeg zijn, eh?' Inmiddels zijn Nahenah en Masoi aan boord geklommen. 'De zeekrijgers zijn verslagen, oh broeder,' meldt Masoi. 'Enkelen zijn de wouden ingevlucht, maar mijn krijgers zullen hen vinden. Ook de twee, die overboord sprongen, hebben hun loon gehad.'

'Het loon der hebzucht,' mompelt Eric voor zich uit. Dan richt hij zich op. 'Zonder jullie hulp zou het nooit gegaan zijn,' zegt hij tot de twee donkere krijgers. 'Ik weet niet, hoe ik jullie danken moet.' 'Wij rookten samen de pijp-des-verbonds,' antwoordt Masoi ernstig. 'Beweert hij nou dat ze ons hielpen... alléén omdat wij die rookwolken ingeslikt hebben?' mompelt Svein binnensmonds. 'Wij zullen thans de pijp roken op de overwinning en op de eeuwige broederschap,' besluit Masoi, 'want beter geschenk kan een krijger niet verlangen.' 'Als ik ze daarmee gelukkig kan maken,' gromt Svein, 'dan zal ik zoveel rook inslikken dat het mijn oren uitkomt. Een man moet tenslotte zijn dankbaarheid tonen.'

De mannen zetten zich op het dek en plechtig wordt de pijp gestopt waarna Svein Langtand met ware mannenmoed zijn deel van de ceremonie vervult. Intussen hebben Masois krijgers de oude Cendrach van de loop der gebeurtenissen op de hoogte gesteld en de oude scheepsbouwer haast zich zijn vrienden te bezoeken. Alles wordt nu voor het vertrek in gereedheid gebracht. De piratenschuit is in goede conditie gelukkig, zodat ze daarmee zonder te grote risico's de overtocht kunnen aanvaarden. Masois krijgers zijn onvermoeibaar in de weer, leeftocht te verzamelen. De waterzakken worden gevuld en dan is het ogenblik van scheiden daar. 'Ik ga slechts om terug te keren, Nahenah,' zegt Eric tot de oude krijger, die trouw door alle moeilijkheden heen aan zijn zijde heeft gestaan. 'Er is vreugde in mijn hart, nu ik weerkeer naar mijn vrouw en mijn vrienden in het verre land over zee. Maar ook droefheid, want ik laat hier een van de beste en trouwste vrienden achter die een man zich maar wensen kan. Jij noemt mij "broeder". Jij bent wáárlijk een broeder geweest voor mij.' Het tanige gelaat van de oude krijger blijft onbewogen als altijd, maar zijn stem heeft een vreemde trilling als hij zacht antwoordt: 'De goden van het diepe water mogen je beschermen, oh broeder. Jij spreekt woorden welke ik had willen spreken; maar Nahenah laat je zonder verdriet gaan, want dit is geen vaarwel, slechts een "tot weerziens!" Je komt terug, mijn broeder!' Ontroerd grijpt Eric de magere bruine arm. 'Groet het grote opperhoofd Mohaka!' Dan schepen zij zich in en nagewuifd door Nahenah, Masoi en allen die in die korte tijd hun vrienden geworden zijn, koersen Eric de Noorman en de zijnen over de brede rivier zeewaarts... naar huis.

Lees het volgende nummer: DEEL 40 DE VERLOREN VIKING

In deze serie zijn verschenen:

1 *De steen van Atlantis*

2 *De ondergang van Atlantis*

3 *De Sultan van Akaiim*
De geheimzinnige Bron

4 *Het Stenen Beeld*
Gevangenen der Romeinen

5 *De valse Koning*

6 *Het Wapengericht*
Het Goud der Ozmecs

7 *Het Rijk van het Midden*

8 *Storm over China*

9 *De Zoon van Eric de Noorman*

10 *De strijd om het Recht*
De zwarte ruiter

11 *De Koning der Steppen*

12 *De Boog van Allard*
Het Tyrfing-mysterie

13 *De twintig laatsten*
Strijd om Heidrun

14 *De prijs der wrake*

15 *De Vloek van het Goud*
Het Moerasmonster

16 *De wolven van Scorr*

17 *Het verbond der*
Groene Dolken

18 *Het geheim van de*
Verboden Stad

19 *De Burcht van Myrkven*

20 *De Heer der Heruli*

21 *De Jacht op het Zwaard*

22 *Het Pad der Verschrikking*

23 *De Weg der Gedoemden*

24 *Svitjold's Offer*

25 *Het Teken der Joms*

26 *De Witte Raaf*

27 *De Stem van het Hoogland*

28 *De Scheepsbouwer*

29 *De Wolf en de Havik*

30 *De Wraak van de Weerwolf*

31 *De Prooi van de Rode Rots*

32 *Het Raadsel van Tuaim Mor*

33 *De Gouden Droom*

34 *De Romeinse Helm*

35 *De Koningin van de Eilanden*

36 *De Grote Beslissing*

37 *De Banneling van IJsland*

38 *Het land der Witte Mannen*

39 *Het loon der Hebzucht*